

„Danskere.“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSE- BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA, udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danskere“ udkommer Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dens Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Neb.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Acceptance for Mailing at special rate of postage, provided for in Section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det sædvanlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskere“'s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk som avorterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at få Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de søgte Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

I sidste Nr. af „Jøbe“ meddeles, at Past. J. P. Christiansens fra-Denver er rejst fra Sanatoriet ved Brush efter en Uges Svil der. Man er glad for Besøget og for, at de valgte at holde Svil der.

I samme Nr. meddeles, at man forleden blev i høj Grad overrasket ved at modtage Besøg paa Eben-Ezer af Colorados Guvernør, J. C. Guinter og Hustru. Saa vidt man forstod var de glade ved deres Gang gennem de forskellige Bygninger og Haven. Som de gik fra Stue til Stue, sagde Guvernøren: „Ja, i ugenmæssig fristen Barmhjertigheds Tjeneste finder jeg det stærkeste Bevis paa Kristendommens Sandhed.“ — Nogle Dage efter Besøget modtoges følgende Brev, der synes at aande adskillig Beløvelse:

The State of Colorado. Executive Chamber, Denver. June 7th, 1918. Mr. J. Madjen, Rector and Superintendent Eben-Ezer Mercy Institute, Denver, Colo. Dear Sir: On behalf of Governor Guinter I have the honor to acknowledge receipt of your letter of May 31st and desire to convey to you the Governor's appreciation of the descriptive booklet of the Eben-Ezer Sanatorium. Governor Guinter greatly enjoyed his visit and realizes to the fullest extent the good which is being done. Respectfully yours, Wendall Stephens, Secretary to the Governor.

Vil herved henlede Læsernes Opmærksomhed paa en Artikel „Saltet“ af Sognepræst A. Schæef paa 2. Side. Artiklen er nærmest fremkommen i Anledning af en anden Artikel under samme Overskrift i „Tro og Liv“ af Ingeniør Georg Kochimien; men hvad der skrives i henhold til denne Art. udelader vi. Men Past. Schæef skriver i „Ar. Dgbl.“ noget saa træffende om, hvorledes Menigheden skal blive Saltet, at vi mente, vi burde give „Df.“'s Læser Lejlighed til at se og overveje det.

Det koster meget at føre Krig, og det vil koste United States endnu store Summer at føre den paa-gaaende Krig til en fejrrig Udgang; men — mærk vel! — det vilde koste langt mere at tabe den. Omkostningen ved at vinde den vil ikke overstige vor Evne. Og tænkt saa Prisen — Friheden for Jordens dens forskellige Folkelag — smaa som store! En Pris, der er værdt at slaa et Slag for og at ofre for.

Ved den nordlutheriske Præsteforsamling i St. Pauli, N.D. den 11. Juli afrejst til en Training School for Army Chaplains i Camp Taylor, Ky. — Flere af den danske Kirkes unge Præster søger at komme ind i Hæren som Army Chaplains.

Naar den nordlutheriske Præsteforsamling i St. Pauli, N.D. den 11. Juli afrejst til en Training School for Army Chaplains i Camp Taylor, Ky. — Flere af den danske Kirkes unge Præster søger at komme ind i Hæren som Army Chaplains.

Naar den nordlutheriske Præsteforsamling i St. Pauli, N.D. den 11. Juli afrejst til en Training School for Army Chaplains i Camp Taylor, Ky. — Flere af den danske Kirkes unge Præster søger at komme ind i Hæren som Army Chaplains.

Naar den nordlutheriske Præsteforsamling i St. Pauli, N.D. den 11. Juli afrejst til en Training School for Army Chaplains i Camp Taylor, Ky. — Flere af den danske Kirkes unge Præster søger at komme ind i Hæren som Army Chaplains.

Naar den nordlutheriske Præsteforsamling i St. Pauli, N.D. den 11. Juli afrejst til en Training School for Army Chaplains i Camp Taylor, Ky. — Flere af den danske Kirkes unge Præster søger at komme ind i Hæren som Army Chaplains.

Naar den nordlutheriske Præsteforsamling i St. Pauli, N.D. den 11. Juli afrejst til en Training School for Army Chaplains i Camp Taylor, Ky. — Flere af den danske Kirkes unge Præster søger at komme ind i Hæren som Army Chaplains.

National Americaniserings-Kampagne.

Man har været tilbøjelig til at mene, at den Bevægelse, der gør sig gældende her i Nebraska og Iowa for udelukkende Brug af Landets Sprog, ikke er national men blot lokal. Dette maa indrømmes for saa vidt, at Autoriteterne ikke i nogen anden Stat har gjort saa radikale Forbringere om sproget som her. Men følgende viser ellers, at Forbringingen om udelukkende Brug af Landets Sprog i alle Samfundslag og Forhold er national. Følgende er tilsendt County Superintendent Lund fra Indenrigsdepartementets Undervisningsbureau i Washington. Det bærer Overskriften: „Slogans for the National Campaign of Americanization.“ Der siges saa som Indledning: „Disse „Slogans“ (Kampagne) er officielt vedtaget, og for Enhver der ønsker at støtte og forstærke denne Kampagne, at bruge disse „Slogans“ afføret som de er givet.

DEPARTMENT OF THE INTERIOR BUREAU OF EDUCATION Washington Slogans for the National Campaign of Americanization (These slogans have been adopted officially, and for the sake of uniformity, all agencies, official and unofficial, which are cooperating or participating in the campaign, are urged to use these slogans exactly as given.) I. For the Nation: „ENGLISH THE LANGUAGE OF THE UNITED STATES.“ II. For Each State: „ENGLISH THE LANGUAGE OF . . . . .“ (Insert the name of your State) III. For Each City: „ENGLISH THE LANGUAGE OF . . . . .“ (Insert the name of your city) IV. For Each Industry: „ENGLISH THE LANGUAGE OF THE PLANT“ „EVERY MAN SPEAK ENGLISH“ V. For Each Home: „ENGLISH THE LANGUAGE OF THE HOME“

Iowas Guvernør og „The Register“ om Læserne.

„The Des Moines Register“ Fredag Morgen den 19. Juli skriver editorielt: „The Sun“ har publiceret en lang og væsentlig Rapport af Guvernør Hardings 27de Juli Tale i Sac City. Refererende direkte til de danske Settlementer i Audubon og Shelby Counties og til de unge Mænd, som er vokset op i dem, sagde Guvernøren: „Naar de bliver færdige (get through) er de fuldvoksne, 100 Procent Danske.“ Dette Udsagn har faaet „The Register“ til nøje at gennemse Navnelisten over sidste Kontingent, som sendtes til Camp Dodge fra Audubon County. Der er 50 og af de halvtredstidstve læses følgende trede:

Mathisen, Hans C. Andersen, Jens Wilfred Hansen, Nads M. Knudsen, Chris Kohn, Ingman S. Andersen, William Nelson, Hans Hansen, Henry J. Bonsmos, Charles S. Bjorn.

Derfor der har været samme Procent af Danske i de andre Vidtrag fra Audubon Co., saa synes det at bevise, at Skandinaverne er temmelig gode Amerikanere. I hvert Fald: burde det ligge en offentlig Embedsmand i Munden ved en højtidelig Lejlighed at drage de unge Mænds Amerikanisme i Tvivl, hvilke gaar med i saa stort Procental som paavist, naar han selv, stont i „Enlistment“ Alder og i ubemærket fysisk Tilstand, ikke har budt til at gaa?

Men Guvernøren standsede ikke her. Efter at han havde bemærket, at hvad Danskerne havde gjort for at udvikle Audubon County intet betød, fordi det var tilfældigt, i Sammenligning med, hvad Iowa havde gjort for Danskerne, sluttede han sit Angreb (impachment) paa dem med følgende Udbrud: „Tænk Dem nu en Mand, som er bragt fra Svævet i Danmark og placeret paa en Farm, for hvilken han maa betale \$3 pr. Acre. „De gods and fishes“, hvad Iowa har gjort for ham, det kan han aldrig betale tilbage!“

The Register haaber, at det ikke vil blive bestræbt for at vise nogen færlig Bjendtlighed mod Guvernøren, naar det „suggerer“, at en sliq Ytring, om den er bogstavelig sand, ikke passer ind i en formal Højtidelighedstilfælde af en Nations Fødsel, der af dens Grundlæggere var bejntent til at blive en Velgjenner for de undertrykte i alle Lande under frit Slag og paa fri Grund.

Men den nævnte Udtalelse er færlig usand, thi langt fra at være et svævet Land er Danmark en af de rene og netteste Lande i Verden. Og hvad der gælder Danmark, gælder de andre skandinaviske Lande. Danskerne har været Verdens Manier-Referister. For egen Stat har sendt Delegationer fra Amos for at studere dansk Mejeri. Enhver ved, at et Mejeri-Mejeri betyder Rethed og Renlighed. Dansernes mest udførelse Fjende vilde aldrig omtale dem som et svævet Folk.

Og burde vi ikke allesammen erkende, at Danskerne i denne Krig ved ethvert Vaard er snuget til de Allieredes Saad? De fleste Danskere, som er kommen til dette Land, er kommen fra de overløbsne Provinser, Schlesig og Holstein“) for at undgaa preussisk Tyranni. De er Amerikanere, ikke saa meget fordi de har købt tilfældigt Land i denne nye Verden, som fordi de har fundet Frihed. Danmark vilde være Aubment med i Krig, derfor ikke Rumæniens og Serbiens og Belgiens Stæbne sfar Danskerne i Linene.

The Register mener, at det snart vil gøre Indtryk paa Senatorerne Cummins og Kenyon og Medlemmer af Kongres-Delegationen, at de maa tage Saad i Ledelsen af den kommende politiske Kampagne, derfor det ikke skal ende i Splittelse, hvis Ende ingen af dem vil opleve at se. De kan ikke hævten for deres egen eller for Statens Skyld tillade, at den ubemærkede Enhed, vi har vist for at fejre i Krig, bliver brudt i en „now nothing“ Kampagne imod Folk af fremmed Herkomst, hvis Søner udgør saa stor og saa loyal en Del af Iowas Vidtrag.“

Saa langt The Register. Danskerne i Iowa vil nok ved Lejlighed vide at vise, at de har ligesaa god Borgerret og Stemmeret i Staten, som selve Guvernør Harding har.

Brev fra Japan.

Nr. 100. Bønner. er vist et af de allervigtigste Emner for et kristent Menneffe i al Almindelighed. At bede og Bøn er brugt over 400 Gange i Bibelen, og Formaningerne til Bøn er af en saadan Natur, at de er enestaaende. Men for Missionsarbejdet, forekommer det mig, at Bøn er et af de Emner, der trænger til at komme endnu mere frem. Skrives der ikke lidt om Bøn i vore Blade i Forbindelse med Missionen? Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

ende. Men for Missionsarbejdet, forekommer det mig, at Bøn er et af de Emner, der trænger til at komme endnu mere frem. Skrives der ikke lidt om Bøn i vore Blade i Forbindelse med Missionen? Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab, der endnu var langt fra at være langt fremme paa Vejen. I hans allerførste Brev under det „3 for os“ (I. Thess. 5, 25; 2. Thess. 3, 1). Og han ventte, at deres Bønner skal udrette noget: „at Herren Ord maa have Fremgang og blive forherliget.“ Er det ikke netop hvad vi ønsker nu? En halv Snes Aar senere, i et af sine sidste Breve, har han samme Tanke. Erfaringen maa altsaa have bestrykt ham i hans Forventning, for han siger: „bed tillige for os ogsaa, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Kristi Himmeligbed“ (Kol. 4, 3). Disse Kristine i det indre af Lilleasien funde saaledes være med til at hjælpe Paulus i Rom, og endnu mere: det berøede til Dels saa dem, om Gud aabnede Ordets Dør, naar Paulus forkyndte Kristi Himmeligbed. At dette er mig et absolut ufor-sklarligt Myterium, tiltaar jeg; men ikke des mindre tror jeg, at det er en bogstavelig Sandhed. Herren har paa en ganske underlig Naade været med os og hjulpet i Arbejdet; Fremgangen føles maafe ikke mindst naar man skal til at forberede et Budget. Tidernes Bønselighed er af en saadan Art, at der maa vaages med tilfældig Paapassenhed over at intet gaar til Spilde. Og dog løber Summerne op saa man staar og ser med hange Anelser paa det, for det vil jo fremdeles vokse. Naa, Herren har jo bestemt os Gang efter Gang. Da der for et Par Aar siden var Tale om at bygge Kirke i Aarhus udviklede jeg i alt Fald til min Tilfredsstillelse at det var umuligt at faa 5000 Doll. til dette i mindre end tre a fire Aar. Saa kom de i et Par Maaned. Japanerne i Aarhus bad!

Naar der tales om Mission, saa tænker man straks paa Gaver. Dette er som det bør være; men vi burde have Bøn med baade først og sidst. I vandskelige Tider er der intet, der hjælper som Bøn. Naar Mødet er ved at forgaa en, naar Bønselighederne vokser en over Søvedet, naar Kræfterne synes at overvælde en, naar Kræfterne svigter — der er kun et eneste, der kan holde en Missionær paa Missionsmarken, og det er Bøn. Jeg taler ikke om Lejende, de gaar jo allerede, bare de kan faa tilstrækkeligt til at løkke dem. Forleden læste jeg lidt om Paulus' Forhold til Bøn. Hvor den Mand kunde bede! Men det, der har har slaaet mig i hans Forhold til Bøn, er den Naade hvor-paa han had andre om at bede for sig, og det ikke store Selgenger eller Kirken berømte Mænd, men alle jævne Mænd og Kvinder, der lige var komme ud af Gedeistabets Naadenskab,